

estan dedicades a la memòria del professor entregat, l'investigador constant i l'autor afortunat entre els lingüistes, model d'excel·lència en el treball i de fermesa en els seus principis.

Xavier LABORDA GIL
Universitat de Barcelona

ANTONI CORCOLL I LLOBET
(1947-2017)

És dolorós per a un professor universitari veure com deixen aquest món alumnes excel·lents que, potser contagiats per la passió del mestre, havien conjuminat la seva feina habitual amb els estudis acadèmics per fer-hi aportacions originals que han contribuït al progrés de la ciència lingüística. És el cas d'Antoni Corcoll —nascut a l'Hospitalet de Llobregat (1947) i mort a Barcelona (2017)—, que, després d'obtenir el títol d'Enginyer tècnic en Electricitat, de dedicar-se successivament a tasques comercials i administratives d'una empresa de transport i de ser responsable de les àrees d'informàtica, correcció i assessoria lingüística i redacció de cartes en l'àmbit administratiu de La Caixa, es va llicenciar en Filologia Catalana (1986). En aquest ensenyament vaig tenir el goig de tenir-lo com a alumne, sempre atent, treballador, brillant, atret pels temes de llengua. Una vocació tardana, però autèntica, apassionada, que ha donat els seus fruits per a la lingüística tant descriptiva com històrica.

Al llarg de les meves classes de Dialectologia Catalana, Corcoll es va mostrar entusiasmat per la matèria. Un treball de curs sobre la *garota* va ser l'inici d'un treball llarg i fascinant sobre el punxegut equinoderm, que esdevindria tesi doctoral, a la qual, rigorós i autoexigent com era, va dedicar vint anys de la seva vida (*La garota: estudi antropològic, geolingüístic i etimològic*. Barcelona: IEC, 2017). Després de fer una introducció sobre aspectes biològics (les *Sachen* dels estudiosos alemanys de la cultura material), il·lustrada amb dibuixos i fotografies, s'estén sobre la *garota* o *erició de mar* com a aliment de les persones i com a esquer de la pesca, amb els estris utilitzats, sense que faltin les finalitats terapèutiques. La part lingüística no pot ser més aprofundida: etimologia, motivació, història, documentació, evolució semàntica, gastronomia, medicina, equivalents en altres llengües. L'obra té per base una pacient i meticulosa recollida de dades a través d'enquestes sobre el terreny, amb gravacions magnetofòniques i amb pluralitat d'informadors. Setanta-dues fotos i trenta figures il·lustren els referents estudiats. Clouen l'obra uns apèndixs literaris, de receptes i de mots.

Com que jo valorava la bondat de la seva obra, desitjós de donar a conèixer les seves troballes a l'assemblea romànica d'investigadors en ictionímia, el vaig convèncer per intervenir en congressos internacionals (Chioggia, Niça) i així transmetre-hi la qualitat de les seves troballes. Paral·lelament a la gestació de la seva obra, va mostrar una gran capacitat en el vessant ictionímic, que li era tan plaent, amb la publicació d'estudis sobre la llista de peixos de Mariano Bru, l'anàlisi del manuscrit del naturalista mallorquí Cristòbal de Vilella, el possible catalanisme del castellà *castaña de mar* i, fora ja de l'àmbit marí, l'estudi del paradigma verbal en *Valter i Griselda* i el parlar empordanès de l'Escala.

La seva intensa i apassionada dedicació de tota una vida a l'erició de mar, només interrompuda pel decés prematur del seu fill, ha estat un model de vocació universitària. Estimava l'obra ben feta, no escatimava viatges als llocs d'enquesta més allunyats per cerciorar-se d'una resposta dubtosa o per recaptar nova informació i, quan tenia un tema d'estudi entre mans, s'hi acostava amb deler i n'esgotava l'anàlisi aprofundida de tots els aspectes. De fet, la seva monografia sobre l'erició de mar constitueix una obra mestra dins la ictionímia que no té parangó en tota la Romània.

Per si fos poc, estava ornat de les més belles qualitats humanes: paciència davant l'adversitat, bondat, amor a la família, generositat, modèstia, fidelitat, persistència en el treball, amor a la llengua i al país.

Ens ha deixat, víctima d'una lesió cerebral, quan encara podíem esperar més aportacions en el camp de la lingüística històrica i dialectològica. Ens unim al dolor de la seva esposa, Bernadette, i de la seva filla, Agnès. Profundament apesrats, beneïm el temps que el vam tractar i vam aprendre de la seva sapiència i enteresa. El record d'un home bo, savi, generós i la realitat d'una obra magistral han de suavitzar el desconhort que ens ha colpit per la seva absència.

Joan VENY
Institut d'Estudis Catalans
Universitat de Barcelona